

Bilag 30.

Den 10. marts 1967

Det skulle ikke være muligt, men ikke desto mindre er det atter kommet frem i snart sagt alle landets aviser, i radio og TV, under al den blåstempling, man kan ønske sig: Finansministeriet, sagkundskaben selv, mener, at overgang til særbeskatning vil virke til gunst for de høje indtægter, til skade for de lave. Den sølle omstændighed, at påstanden er falsk, hindrer åbenbart ikke dens gentagelse i det uendelige.

Det er umiddelbart indlysende, at overgang til en beskatning, som *ikke* tager hensyn til køn eller civilstand, ikke betyder brud med skatteevneprincippet, men tværtimod en generalisering af dette til at gælde for *alle*, uanset køn og civilstand, efter én og samme skala.

Det er alment bekendt, at hensynet til skatten er af umiddelbar betydning for den enkelte borgers vurdering af indtægten, d. v. s. af arbejdet, og det er blevet fastslået gentagne gange, at ideen med særbeskatning er, at samfundet *ikke* som nu ved beskatning bør modificere den enkelte borgers holdning til indkomstgivende arbejde ud fra hensyn til køn, civilstand eller forhold i øvrigt ved en eventuel ægtefælle.

Ideen med særbeskatning har i sin konsekvente udformning altid været, at gifte kvinder skulle beskattes som alle andre, ikke anderledes. Dette betyder ikke, at hun skal beskattes på en særlig måde, forskellig fra såvel „ugifte“ og „gifte mænd“ (som i socialdemokratiets kildeskatteforslag), hvilket er ren diskrimination efter køn og civilstand. Det betyder heller ikke, at den gifte kvinde skal beskattes som ugift, mens den gifte mand beskattes som „forsøger“, med en lempelighed, som hun som kvinde altså ikke kan opnå. Og endelig heller ikke som den gifte mand, lempeligere end de ugifte, da dette er en ubegrundet tilside-sættelse af de ugifte. Det betyder ganske enkelt, at alle, inkl. kvinder, beskattes ens, efter én og samme skala, uafhængigt af køn og civilstand.

Hvis overgang til særbeskatning umiddelbart skulle medføre tab for de lave indtægter, må det betyde, at de måder, hvorpå man i øjeblikket beskatter i afhængighed af køn og civilstand, på grund af systemet eller på grund af den faktiske indkomststruktur, skulle virke til gunst for de lave indtægter.

Forsørgerbegrebet, forsørgerskalaens fordele (indtrædende ved ægteskab) stiger med indkomstens højde, en ophævelse kan altså kun virke til gunst for de lave indkomster.

Hustrufradraget (betinget af køn og civilstand, p. t. halvdelen af hustruindtægten, dog højst 2.000 kr. i indkomstfradrag) er en enten proportional eller konstant modifikation af den alm. progression, d. v. s. mindst til samme, eventuelt til højere fordel for høje indtægter end for lave, hvorfor en ophævelse kun kan virke til fordel for de lave indtægter.

Indkomstsammenlægningen, den samlede betragtning af to individers indkomster virker i afhængighed af forholdet mellem de samlede indtægter og i afhængighed af den samlede, absolutte højde. Det indbyrdes forhold er altid uheldigt, — når det er meget skævt, fører det til, at den lille beskattes væsentligst i funktion af den store, hvilket skulle være indlysende urimeligt, når det er lige, fordi det da fører til en grov merbeskatning (i forhold til ugifte, naturligvis), hvilket også skulle være en indlysende urimelig konsekvens af ægteskab.

Disse urimeligheder, der er systemets enkle natur, er stigende med indkomsternes absolutte højde (begrænset foroven af skatteloftet), så det er naturligvis en smal sag for den til enhver tid siddende finansminister at konstruere eksempler på mellemindkomster, der for formålets skyld kaldes høje, og som viser, at nogle „høje“ indkomster vil få større udbytte ved en ophævelse end nogle lave, — ja, det kan åbenbart selv lade sig gøre på et sent tidspunkt,